

Winternacht

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314524

NUR 332

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

© 2017 Suzanne Vermeer

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Disclaimer

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn een product van de fantasie van de auteur of zijn gebruikt in een fictionele omgeving. Elke gelijkenis met bestaande personen of organisaties berust op toeval.

Proloog

De met bont gevoerde schoenen zakken zeker tien centimeter weg in de sneeuw. De vrouw die ze draagt kiest haar route zorgvuldig, zoals ze dat altijd doet. Er is vannacht weer een flink pak gevallen en nog steeds dwarrelen dikke vlokken uit de grauwe lucht naar beneden. Als vrolijke dansmariekes draaien ze wilde rondjes, aangejaagd door de gure wind. De gevoelstemperatuur tikt de min vijftien graden Celsius aan. Bomen kreunen en takken kraken onder het gewicht van de massieve witte poederlaag. De vrouw hoort het niet. Ze zit gevangen in de stilte. Ze drukt het kinderlijfje onder haar jas nog eens stevig tegen zich aan in de hoop dat haar lichaam het genoeg kan verwarmen. ‘Bijna, kleintje, we zijn bijna thuis. Kijk, we kunnen de rook uit de schoorsteen al zien.’ Ze wijst naar het traditionele Canadese *log home*, opgebouwd uit hele stammen van rood cederhout die hun oorspronkelijke vorm hebben behouden. Haar grootvader heeft ze stuk voor stuk met de hand ontdaan van de bast en bewerkt tot de stevige constructie die het vandaag de dag nog steeds is. Het huis ligt verscholen tussen de esdoorns en cederbomen. Het is een van de vele gedoogde bouwwerken in Gatineau Park.

De vrouw loopt al een tijdje in een keurige rechte lijn, maar wijkt plotseling uit naar rechts. Hoewel op de weg geen obstakels te zien zijn, weet ze dat die er wel degelijk zitten. Verborgen onder de sneeuw zitten de grillige, uitstekende wortels van een boom die een paar jaar geleden is bezweken door een storm. Ze loopt er ruim omheen en blaast op het fluitje dat om haar hals hangt. Als een komeet komt een husky aangerend, om het laatste stukje tot aan het houten huis keurig met haar mee te lopen. Vroeger woonde ze er met haar ouders en sinds hun dood is de husky haar enige gezelschap. Tot vandaag. Ze drukt het kind nog eens tegen zich aan en ziet dat de hond onrustig wordt en bij haar wegloopt. Ze draait zich om en volgt Angel met haar ogen. Speurt de omgeving af, maar er is niets te zien. Ze haalt haar schouders op en draait zich om om de laatste paar honderd meter naar het huis te overbruggen.

Plotseling krijgt ze vanuit het niets een zet in haar rug. Ze struikelt naar voren en valt bijna, maar weet zich nog net staande te houden. Iemand probeert haar van achteren aan te vallen! Zonder na te denken haalt ze uit met haar vuist. Ze moet het kind beschermen. Haar aanvaller laat haar los en valt op de grond, en Abigail zet het op een rennen. Zo hard als ze kan, terwijl het kind heen en weer schudt in haar armen. Bij het huis aangekomen trekt ze een

handschoen uit, haalt de ketting met de sleutel van haar nek en laat de andere met het fluitje hangen. De houten deur opent krakend. De hond glipt langs haar heen en ze geeft de deur een zet met haar voet en doet hem dan vanbinnen op slot. Meteen loopt ze door naar de slaapkamer, zonder acht te slaan op de natte sporen die ze achterlaat op het bruine kleed. De houtkachel brandt nog en verspreidt een aangename droge warmte. Voorzichtig knoopt ze haar jas open en legt het kind op bed. Ze bekijkt het in stilte. Streelt dan zachtjes over de lippen met de kleur van blauwe bessen. Ze blaast eroverheen tot ze draaierig wordt, maar de oorspronkelijke roodroze kleur komt niet terug. Teleurgesteld beseft ze dat haar warme adem niet genoeg leven bevat. Ook de ogen met ragfijne wimpers blijven gesloten, de bleke wangen voelen ijzig koud aan. Ondanks haar natte donkerblonde haren ziet het meisje er vredig uit, alsof ze slaapt. Een miniatuur-Sneeuwwitje, wachtend tot iemand haar wakker maakt.

10 januari

De jonge vrouw had een onzekere, angstige blik in haar donkere ogen en keek schichtig over haar schouder naar de deur die achter haar werd gesloten. Het was de gebruikelijke reactie van iedere nieuwe cliënt bij een eerste behandeling. Traumatherapeut Karin ter Duin stak haar hand uit en de vrouw pakte hem aarzelend vast. Haar hand was klam, de handdruk extreem slap. Alsof de vrouw geen kracht meer had om zichzelf aan de wereld te laten zien en het liefste weg zou kruipen onder de grond.

‘Daniëlle, wat goed dat je er bent. Ik ben Karin.’ Ze keek de vrouw recht aan met haar blauwe ogen. Kneep haar vervolgens bemoedigend in haar hand en liet hem toen los. ‘Kom, ga lekker zitten, dan schenk ik wat te drinken voor je in. Koffie, thee, iets fris?’

‘Koffie. Zwart graag,’ antwoordde de vrouw met de zachte krakerige stem van iemand die niet veel praat.

Karin trok het elastiek in haar bruine haren strak, schonk twee koppen koffie in en ging achter haar bureau zitten. De spijkerstof van haar skinny jeans

schuurde tegen haar huid. Ze werkte bewust met een bureau tussen haar en de cliënten, omdat ze had gemerkt dat de mensen die hulp bij haar zochten zich veilig voelden achter de fysieke buffer. Het was een object waar ze niet alleen letterlijk steun bij konden zoeken of hun handen onder konden verbergen, maar waar ze zich ook gevoelsmatig achter konden verschuilen. Ze stroopte de mouwen van haar grof gebreide beige kabeltrui wat op en stak van wal.

‘Goed, ik ben dus Karin en ik ben gespecialiseerd in het helpen van mensen met trauma’s zoals jij. In deze kamer ben je volkomen veilig en kan niemand je wat doen. Alles wat je binnen deze muren vertelt, blijft tussen jou en mij, en mocht ik het nodig vinden om het advies van een collega in te roepen, dan zal ik dat nooit doen zonder toestemming van jou.’ Ze keek de vrouw recht aan. Heel even stond ze oogcontact toe, om vervolgens weer naar beneden te kijken.

‘Begrijp je dat?’

‘Zou de deur misschien op slot mogen? En de gordijnen dicht?’

‘Natuurlijk.’ Karin stond op en deed wat haar werd gevraagd. ‘Zullen we dan maar gewoon beginnen?’ Ze glimlachte. ‘Je bent naar mij verwezen omdat je in je woning bent overvallen en de trauma’s die je daarbij hebt opgelopen belemmeren je in je dagelijks

leven. Kun je me misschien vertellen welke problemen je ervaart?’

De vrouw begon te huilen en Karin liet haar begaan totdat ze weer in staat was om te praten.

‘Ik ben zo bang. Ik durf de straat niet meer op zonder dat er iemand met me meegaat. Ik doe ’s nachts geen oog meer dicht. Als ik soms toch even in slaap val, dan heb ik de vreselijkste nachtmerries waarin ik alles opnieuw beleef. Dan voel ik weer dat mes op mijn keel. Van elk geluidje zit ik rechtop in mijn bed. Ik loop tig keer per nacht naar beneden om alle sloten en ramen te controleren. Ik heb zelfs tralies voor mijn ramen laten maken!’ De angst in haar stem sloeg om in woede. Haar lijf verkrampste en haar kaken verstrakten. ‘Ik wil hem doodmaken. Hij heeft me mijn leven afgenomen en nu wil ik hetzelfde bij hem doen.’

‘Hij is niet opgepakt, hè?’

‘Nee. Hij droeg een bivakmuts, dus ik kon hem niet identificeren. En alles speelde zich ook in het donker af. Ik heb geprobeerd die muts van zijn kop te trekken, maar hij was zo sterk. Ik maakte geen enkele kans. Hij sloeg me zo hard dat mijn oogkas brak.’

Karin zocht opnieuw oogcontact met de vrouw, maar ze had het niet door. Ze staaarde voor zich uit terwijl ze haar verhaal vervolgde.

‘Bij iedere vreemde man die naar me kijkt, denk ik

dat hij het is. Dan wil ik zijn ogen uitkrabben. Elke vreemde stem lijkt op die van hem. Ik ben bang dat hij me in de gaten houdt, me achtervolgt, weer terugkomt. Ik verdenk zelfs collega's op mijn werk. Ik ben er pas een aangevlogen omdat hij bij het kopiëerapparaat ineens achter me stond. Dat trek ik gewoon niet.'

'Je baas en die collega hebben beloofd er geen werk van te maken als je hulp zou zoeken, hè?'

De vrouw knikte. 'Ja, dat is best tof van ze. Elke keer als zoiets gebeurt, beseft ik wel dat het geen normale reactie is, maar ik heb het niet onder controle; het gebeurt gewoon. Ik krijg een waas voor mijn ogen en ben helemaal van de wereld. Vaak kan ik me niet eens herinneren wat ik precies heb gezegd of gedaan. Soms ben ik bang dat ik gek ben geworden. Dat die klap op mijn kop een permanente verstoring in mijn hersenpan heeft veroorzaakt.'

'Heb je laten onderzoeken of er blijvende schade is?'

'Ik heb een hersenscan gehad, maar daar is niks uitgekomen. Nu ben ik bang dat die artsen iets over het hoofd hebben gezien.'

'Je bent niet gek, Daniëlle.'

'Hoe weet u dat nou? U hebt me amper vijf minuten gesproken.'

'De reacties die je hebt, zijn heel normaal na de traumatische ervaring die je hebt gehad. Het zou pas

raar zijn als je er helemaal niets aan over had gehouden en weer gewoon was doorgedaan met je leven.’

‘Dus ik ben niet gek?’

‘Absoluut niet.’

‘Ik ben zo blij dat u dat zegt.’ Ze begon weer te huilen.

‘En ik ga je helpen om je leven weer op de rails te krijgen.’

‘Is dat dan mogelijk?’

‘Ja, dat is mogelijk. Ik zeg niet dat het makkelijk is, je zult er zelf ook hard voor moeten werken, maar ik weet zeker dat jij en ik het samen weer leefbaar krijgen voor je.’

‘Maar hoe dan?’

‘Heb je weleens van EMDR gehoord?’

‘Nee.’

‘EMDR staat voor Eye Movement Desensitization and Reprocessing. Dat klinkt heel ingewikkeld, maar het is niets anders dan een therapievorm die helpt om je als het ware te herprogrammeren. Het is een manier om negatieve gevoelens die gekoppeld zijn aan nare herinneringen en gebeurtenissen te neutraliseren, waardoor terugdenken aan de gebeurtenis steeds makkelijker wordt en je die uiteindelijk een plek kunt geven in je leven. We kunnen de gebeurtenis zelf niet wegpoetsen of ongedaan maken, maar we kunnen er met deze therapie wel voor zorgen dat die